

MARIJAN:

KMETIŠKI MOTIVI.

1.

Pozdravljeno, solnčece zlato,
pozdravljene, tople noči,
ah, čakal sem, komaj sem čakal
teh jasnih, teh blaženih dni . . .

Glej, polje se drago mi smeje
in njiva drhti pred menoj
in čaka, kdaj bodem že kmetič
izročil zaklad ji spet svoj.

In plug moj, kako hrepeni že,
da težko bi grudo oral,
da mehko napravil bi postelj
iz trdih, utrujenih tal . . .

Hej, v njivo položil bom seme,
a varstvo Bogu izročim,
in žitu ne bode nič dolgčas,
dih božji igral se bo ž njim . . .

2.

Dih božji gre vsak dan nad njivami,
in setve se mlade povzpenjajo,
ker božji jih dih blagoslavlja.
Pa prosijo Ga, in prej ne odjenjajo,
dokler jih z meglico ne pokadi,
dokler jih z rosico ne poškropi.

— Aj, setve ve moje, za božji čas,
preveč ne bodite nasilne,
sicer, če Gospod se zjezi na vas,
ne bo vam dal rose krepilne . . .

In višje so, višje od dne do dne
te setve, ti moji zakladi,
in kmalu škrjanček zapel bo v njih
popevko o zori mladi . . .

3.

Očka so se zasmeli,
zasmel se beli dan,
in pozdravila sta hkrati
tiho polje, tiho plan

Oj to polje, širno polje,
hej, moj dan, čigavo je?
— Hej, vi očka, kdo mu daje,
da tak lepo, zdravo je? —

Zasmeli so se očka,
beli dan se zasmel,
in nad poljem pa škrjanček
hvalo je Bogu dajal . . .

